

Grafit, a vakvezető kutya blogja 31. rész #grafitblog

Kedves Olvasók!

Sokat meséltem nektek Bogi svédországi kalandjairól, már egészen elfeledkeztek itt rólam, így hát most visszakanyarodnék az én életem alakulásához.

Egyszer csak a lábam is meggyógyult, s kénytelen-kelletlen vissza kellett állnom a munkába, pedig olyan izgalmas volt Bogica történeteit hallgatnom. No de ne aggódjatok, nem köszön el tőletek Bogi, hisz biztosan lesznek még fejezetek, amik róla fognak szólni, hisz annak a zsémbes négylábú vénasszonynak az emlékét soha nem feledem el, s egészen biztos, hogy fel fogom még majd idézni életének egy-egy szeletét.

No, de most visszakanyarodnék a magam kis történeteihöz. Gazdánk mindig azt mondja, hogy Grafit fiam, úgy kell viselkednünk, hogy azzal példát mutassunk másoknak! Hmmm... Mutat szépet, mondhatom. Ha utaztunk valahová, mindig megcsodálták szépségemet, okosságomat, de sok érdekes kérdést is kaptunk. Ezek közül mazsoláznék most párat, s gazdám helyett is megválaszolnám őket:

Erről már korábbi részben meséltem, hogy nagyon sokszor megkérdezik tőlünk, hogy „A kutya mindent tud?” Erre a válasz ugye az, hogy ami az ő feladata, azt igen. Tipikus kérdés az is, hogy megvédenénk-e mi a gazdinkat. Az igazság az, hogy nem. Nem feladatunk, hogy keménykedjünk, nem is olyan természettel vagyunk megáldva, mi mindenkit legyen bárki, nagyon szeretünk. Nagyon rossz azt hallani, mikor mondják szülők a kisgyerekeiknek, hogy „ne lépj a kutyára, mert beléd harap!” Ezennel szeretném megkérni a szülőket, hogy ne azt mondják csemetéiknek, hogy ne tapossanak meg bennünket, mert megharapjuk őket, hanem, hogy azért vigyázzanak, mert azzal fájdalmat okoznak nekünk. Soha nem bántanánk senkit sem.

Az ilyen nevelő célzatú megjegyzéssel még az is probléma, hogy szegény gyerek azt hiszi, hogy félni kell a kutyáktól, pedig ez nem igaz. Mi nem tudunk haragudni, nincs gonoszság a szívünkben, amelyik eb agresszívan lép fel az emberekkel szemben, hát bocsássatok meg, de az félelemből, bizalmatlanságból, nevelésből fakad. No de ahogyan már többször hangsúlyoztam, minket vakvezető kutyákat a legcukibbak közül választanak ki, tehát a gazdám azt szokta mondani, hogy Ő bizony előbb harap mint én, ami igaz is mert sokszor elég „harapósan” tud viselkedni. Szájkosár sem kell ránk, hisz nincs szerepe. Barátkozni velünk csak akkor lehet, ha a gazdink rábólint, azaz minden esetben meg kell tőle kérdezni, hogy Meg szabad-e bennünket simizni, hisz nekünk mindkét szemünk a gazdánkon kell legyen, tehát a barátkozás csak akkor mehet, ha arra engedélyt kapunk. Erről már írtam régebben, de ismétlés a tudás atyja. Ezek a kérdések nagyon sokszor felmerülnek a minden napokban.

Számtalan alkalommal érdeklődtek, hogy mi a gazdijainkkal lakunk-e, vagy csak úgy „kikölcsönöznek” bennünket? Ez számomra nagyon meglepő, hisz mi el sem tudnánk azt képzelni, hogy kibérelnének bennünket mondjuk egy hétre, hisz ahogy már erről meséltem, az összeszoktató tanfolyam is abból a célból van, hogy megismerjük egymást az új gazdinkkal, s egymás jelzéseire azonnal tudjunk reagálni, ez pedig elengedhetetlen a balesetmentes közlekedéshez. Nem, nem megyünk el mással, nem vezetünk bárkit, tudom, hogy a különböző rendezvényeken nagyon sokan szeretnék, hogy sétáljunk egyet, de kapcsolódva ahhoz, amit fentebb írtam, akik nem ismerik a jelzéseinket, nem tudnák, hogy mire figyeljenek, s aztán meg azt mondanák, hogy „na ez a kutya hogy végzi a munkáját?” Ezt valahogy úgy képzeljétek el, hogy ti sem tudjátok rögtön bárki autóját vezetni szerintem, nem? Meg kell szokni, hogy mi hol van benne, mennyire kell benyomni azt a pedált, tudom is én. Ezek nagyon apró kis mozdulatok, hisz nem úgy húzzuk a gazdit balra, hogy kitépjük a karját, de ezt külön tanulnunk kellett az átadó tanfolyamon, hogy hogyan érezzük egymás mozdulatait.

Arról már nem is beszélve, hogy sokszor besokalltam én is a gazdámtól, de ha már őt sodorta elém az élet, akkor megküzdök az összes bolondságával. Sokszor mondták azt is, hogy azért nem barátkoznak velem, mert a végén még elmennék mással, hmmm... az, hogy kedves vagyok valakivel az nem azt jelenti, hogy faképnél hagynám a gazdámot, hisz az évek még is összekovácsoltak bennünket, s különben is, akkor ki vezetné őt haza? Néha megérdemelné, mert tud rútol viselkedni, de hát a kutyakötelességhez minden jólnevelt eb tartja magát.

No, most ennyi telt tőlem. Elmegyek pihenni kicsit.

Jövő alkalommal találkozunk újra!

A legjobbakat kívánva búcsúzik tőletek:

Majaligeti Grafit

